

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 489/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., P., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 203/2005 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 183/07 a sp. zn. 2 Co 177/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. júla 2010 doručené podanie M. M., P.(ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 203/2005 a postupom Krajského súdu v

Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 183/07 a sp. zn. 2 Co 177/09.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 2 C 203/2005-80 z 23. mája 2006, ktorým tento konanie sčasti zastavil a žalobu sčasti zamietol. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Co 183/07 z 19. marca 2008 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom č. k. 2 C 203/2005-171 zo 17. júna 2009 konanie sčasti zastavil a žalobu sčasti zamietol. Sťažovateľka 1. júla 2007 podala proti napadnutému rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 177/2009 z 19. apríla 2010 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka zastáva názor, že všeobecné súdy sa nevysporiadali so skutkovým stavom, ich rozhodnutia boli nezrozumiteľné, nepresvedčivé a nejasné.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd napravil chyby v označených rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu a priznal jej primerané zadosťučinenie v sume 28 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 203/2005 a jeho rozsudkom č. k. 2 C 203/2005-80 z 23. mája 2006 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Co 183/07 z 19. marca 2008

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej

lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Rozsudok okresného súdu č. k. 2 C 203/2005-80 z 23. mája 2006 bol vyhlásený 23. mája 2006 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Co 183/07 z 19. marca 2008, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, bolo vyhlásené 19. marca 2008.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 203/2005 a jeho rozsudkom č. k. 2 C 203/2005-171 zo 17. júna 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 177/09 z 19. apríla 2010

2.1 Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 203/2005 a jeho rozsudkom č. k. 2 C 203/2005-171 zo 17. júna 2009 nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu, ktorý vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2 C 203/2005-171 zo 17. júna 2009, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 177/2009 z 19. apríla 2010. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 2 C 203/2005 a jeho rozsudok zo 17. júna 2009.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 203/2005 a jeho rozsudkom č. k. 2 C 203/2005-171 zo 17. júna 2009 je zjavne neopodstatnená.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

V súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 203/2005 okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 2 C 203/2005-171 zo 17. júna 2009. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 23. júla 2010, teda až potom, ako okresný súd vo veci vyhlásil rozsudok. Takže v čase podania sťažnosti už okresný súd nemohol ovplyvniť plynulosť priebehu konania, a teda ani porušiť označené právo sťažovateľky, pretože vyhlásením rozsudku vo veci samej okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky v konaní pred súdom prvého stupňa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd v tomto štádiu nemohol vykonávať, a preto bolo

potrebné vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov základom pre záver ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.3 Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, 3 a 4 ústavy a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 177/09 z 19. apríla 2010, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 2 C 203/2005-171 zo 17. júna 2009, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 212 ods. 1, 2 O. s. p. spolu s konaním, ktoré jeho (vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a zistil, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Súd prvého stupňa vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a skutkové zistenia súdu prvého stupňa majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Podľa § 80 písm. c/ O. s. p., návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

Podľa § 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znovu.

Podľa § 104 ods. 1 prvá veta O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Ako vyplynulo z obsahu spisu, žalobkyňa sa vo vzťahu k žalovanému v tomto konaní domáhala určenia, že jej otec, nebohý A. J., bol kú dňu svojej smrti podielovým spoluvlastníkom v polovici k nehnuteľnostiam a to parcelám označeným KN č. 125, 126, 127, 128 a 129 nachádzajúcim sa v kat. úz. H., ktoré sú v súčasnosti zapísané na LV č. 25. kat. úz. H. vo výlučnom vlastníctve žalovaného.

V predchádzajúcom období prebiehalo na Okresnom súde Bardejov konanie pod sp. zn. 7 C 395/75 medzi právnymi predchodcami účastníkov s tým, že rozsudkom zo dňa 19. 7. 1977 bolo určené, že právny predchodca žalovaného je vlastníkom nehnuteľností zapísaných v PK č. 7, mpč. 21, kat. úz. H. a to k tej časti, ktorá je totožná s parcelami vedenými vo vtedajšej evidencii nehnuteľností pod č. 18/2, 20/1, 20/2 a to v rozsahu ½ k celku. Ako vyplynulo zo správy Katastra Bardejov z 27. 6. 2006 (č. l. 68), parcelám č. EN 18/2, 20/1 a 20/2 po prečíslovaní vykonanom technicko-hospodárskym mapovaním v obci zodpovedajú v súčasnosti parcely KN 125, KN 126 a KN 128 kat. úz. H.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté bola znovu prejednávaná. Podľa § 159 ods. 3 O. s. p. ide o rovnakú

(tú istú) vec vtedy, ak ide v novom konaní p ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka toho istého predmetu konania a tých istých účastníkov. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, teda o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie a tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia či už z dôvodu singulárnej, alebo univerzálnej sukcesie účastníkov, ktorí sú resp. boli účastníkmi už skončeného konania.

Ako už bolo uvádzané, nehnuteľnosti tvoriace predmet konania parcely KN 125, KN 126 a KN 128 boli vytvorené z pôvodnej pozemnoknižnej parcely mpč. 21 zapísanej v PK č. 7 kat. úz. H. a ich pôvodnými spoluvlastníkmi v rozsahu po ½ boli A. J., právny predchodca žalobkyne a J. J., právny predchodca žalovaného. K podielu ½ týchto nehnuteľností patriacich právnomu predchodcovi žalobkyne A. J. prebiehalo v minulosti na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 7 C 395/75. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov, č. k. 7 C 395/75-52 zo dňa 19. 7. 1977 bolo k tomuto podielu ½ určené vlastnícke právo zo sporných nehnuteľností v prospech právneho predchodcu žalovaného J. J. Aj odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa v tom zmysle, že v konaní Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 7 C 395/75 už bolo právoplatne rozhodnuté o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorým v súčasnosti zodpovedajú parcely KN 125, KN 126, KN 128 zapísané na LV č. 25 kat. úz. H. Je zrejmé, že aj v uvedenom konaní išlo o totožný predmet konania – totožné nehnuteľnosti, o ktorých sa právoplatne rozhodlo, pričom aj v danom prebiehajúcom konaní sa žalobkyňa vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu ako v konaní sp. zn. 7 C 395/75 OS Bardejov, a to z existencie pôvodného podielového spoluvlastníctva predchodcov účastníkov a uzatvorenej dohody o pokonávke z 11. 3. 1950. Je daná taktiež aj totožnosť účastníkov, kde ako už bolo spomínané nie je významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie a tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú ako právni nástupcovia účastníkov, ktorí boli účastníkmi už skončeného konania. So zreteľom na tieto dôvody bol správny postup súdu prvého stupňa, keď konanie v časti určenia vlastníckeho práva ku dni smrti A. J. vo vzťahu k

parcelám č. KN 125, KN 126 a KN 128 zapísaných na LV č. 25 kat úz. H. zastavil z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci.

Pokiaľ ide o nehnuteľnosti parcely KN č. 127 a KN 129 kat. úz. H. , tieto boli vytvorené z pôvodnej mpč. parcely 121/22/a.b., a 23-27/b zapísanej pôvodne v PK č. 102 kat úz. H. Ako vyplynulo z obsahu výpisu z PK č. 102 kat. úz. H., pôvodná mpč. 121/22/a.b., 23-27/b, bola stavebným pozemkom a jeho výlučným Vlastníkom bol právny predchodca žalovaného J. J., kde vlastníctvo bolo nadobudnuté titulom kúpy zo dňa 22. 9. 1948. Podľa identifikácie parcel č. 370/1972 v tejto pôvodnej pozemnoknižnej nehnuteľnosti zodpovedali neskôr parcely En 21/1 a EN 21/2, ktorým po prečíslovaní po realizovanom technicko-hospodárskom mapovaní parcel v obci zodpovedajú parcely KN 127 a KN 129 zapísané taktiež na LV č. 25 kat úz. H. ako výlučné vlastníctvo žalovaného. Tieto, nehnuteľnosti boli predmetom notárskej zápisnice spísanej na bývalom Štátnom notárstve v Bardejove dňa 19. 6. 1972, ktorou došlo k uzatvoreniu zaopatrovacej zmluvy, ktorou J. J. spolu s manželkou A. J., rod. U. previedli tieto nehnuteľnosti do vlastníctva synovi J. J. a jeho manželke H. J., rod. P. a to za protihodnotu poskytnutia doživotnej opatery. Následne J. J. spolu s manželkou H. J. rod. P. previedli tieto nehnuteľnosti darovacou zmluvou z 15. 12. 2000 do výlučného vlastníctva žalovaného.

Je preto správny záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní právneho predchodcu žalobkyne k týmto nehnuteľnostiam – parcelám KN 127 a KN 129 kat. úz. H. Vlastníkom týchto nehnuteľností bol v minulosti výlučne iba právny predchodca žalovaného a ak žalobkyňa v tejto súvislosti poukazuje na obsah dohody – pokonávky právnych predchodcov účastníkov zo dňa 11. 3. 1950 táto sa týkala iba ornej pôdy, lesov a pasienkov, ktoré boli vlastníctvom J. J. a M. J. ako rodičov týchto účastníkov. Ako už bolo uvádzané, nehnuteľnosť zapísaná pôvodne v PK č. 102 kat. úz. H. bola stavebným pozemkom a aj podľa obsahu dohody – pokonávky z 11. 3. 1950 pozemok, na ktorom zostával J. J., právny predchodca žalovaného, mal ostať jeho výlučným vlastníctvom.

Za tejto situácie odvolací sud vo výroku o zamietnutí žaloby v časti týkajúcej sa pozemkov KN č. 129 a KN, 127, zapísaných na LV č. 29 kat. úz. H. potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. “

Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záverom o potvrdení rozsudku okresného súdu, jeho rozsudok

obsahuje výklad právnych noriem Občianskeho súdneho poriadku, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Krajský súd sa stotožnil s postupom a rozsudkom okresného súdu spôsobom, z ktorého je zrejmé, že postup a rozsudok okresného súdu považuje za zodpovedajúci zákonu.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

Na tomto závere treba trvať napriek tomu, že sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, pretože porušenie základného práva nemožno vidieť len v tom, že krajský súd postupoval a rozhodoval bez toho, aby sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľky.

2.4 Podľa sťažovateľky postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 177/09 došlo k porušeniu jej základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 2 C 203/2005-171 zo 17. júna 2009 a vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Co 177/09 z 19. apríla 2010.

Podľa názoru ústavného súdu preto nemožno iba na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať označený postup okresného súdu za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle citovaného článku ústavy, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem zbytočné priesťahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti

veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup krajského súdu sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd o sťažnosti sťažovateľky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2010